

Pinky Manó Birodalma

3. évf. 3. szám
2022. május-június

Online ismeretterjesztő folyóirat
3-10 éves gyerekek számára

ISSN 2734 - 7133
ISSN-L 2734 - 7133

**Mesék, versek, foglalkoztatók
és érdekességek...**

**Gyűjtsd a
betűkártyákat!**

**Anyák napi
Rajzverseny!**

Határidő: 2022. május 5.

Violet V. Vandor (Vándor Várhegyi Ibolya)

Gyermekkönyvíró és illusztrátor

Gyermekkorától kezdve vonzotta a művészet és az irodalom világa. 1991 óta íróként, illusztrátorként és szerkesztőként dolgozik, és néhány könyve bestseller könyv lett. Több mint 70 könyve jelent meg Romániában, egy pár Magyarországon, valamint könyveket illusztrált amerikai, kanadai és angliai szerzőknek.

2016 és 2018 között nemzetközi versenyeken vett részt Japánban, ahol 7 díjat nyert könyvillusztrációkért, grafikaért, portré- és fantasy regényért. A "Körózsák" című meséjét 2018 óta sikeresen játsszák a Dévai Művészeti Színház színészei.

2020. októberétől magyar és román nyelven adja ki a Pinky Manó Birodalma című ingyenes online ismeretterjesztő folyóiratot.

Könyvei nem kaphatók könyvesboltokban, de angol nyelvű kötetei elektronikusan megvásárolhatók az Amazon.com-on. Az eddig csak angol nyelven megjelent könyvei hamarosan magyarul is elérhetőek lesznek. Előrendelésért küldjön üzenetet a magazin e-mail-címére: pinkymano2020@yahoo.com

Vándor Várhegyi Ibolya

Madár dalol

Virág szirmát bontogatja
Májusban a napsugár.
Harmatcseppben fürdeti meg
Lábait egy kis bogár.

Karja közé bújok gyorsan,
Csókolom az orcáját.
Néki adom a kertünknek
Minden egyes rózsáját.

Madár fütyöl egy bokorban.
Azt fütyöli féllábon:
Nekem van a legjobb anyám
Kerek e nagyvilágon!

K k

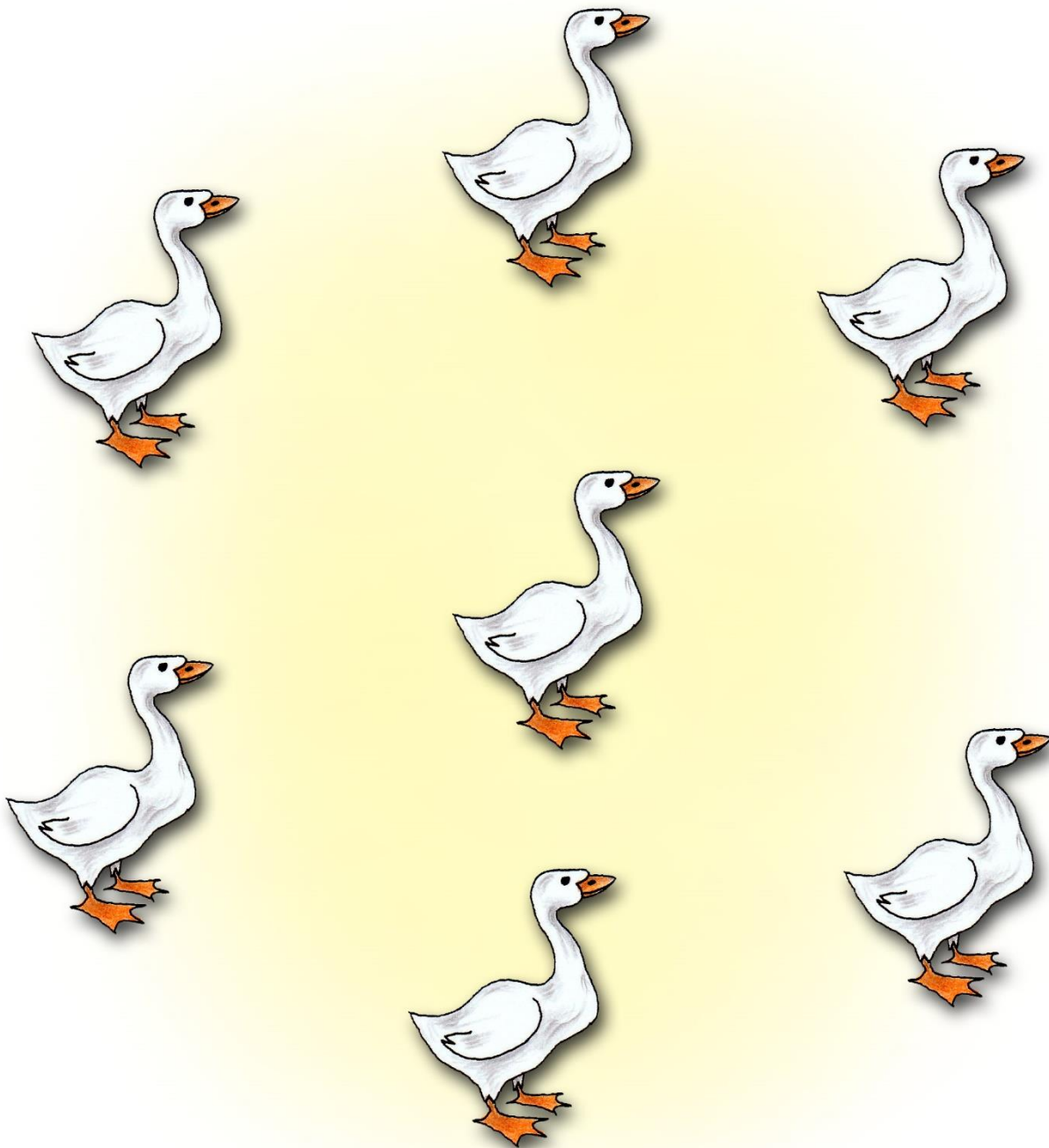
Kertek alatt róka jár.
Kutya sem rest, s ugat már.
Szaladj gyorsan róka koma!
Oda lett a jó vacsora!

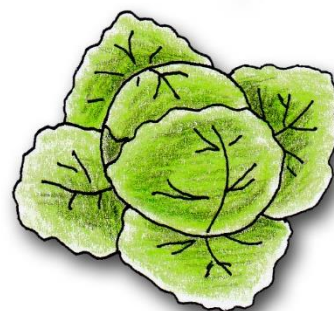
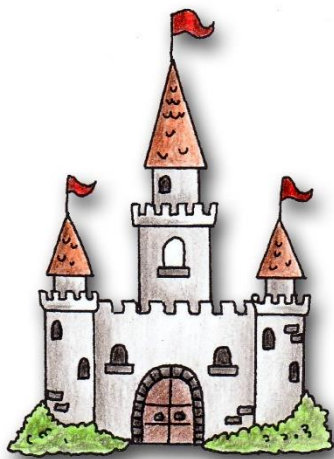
Karikázz be annyi kutyust, ahány **K** betűt látsz a versben!

L¹

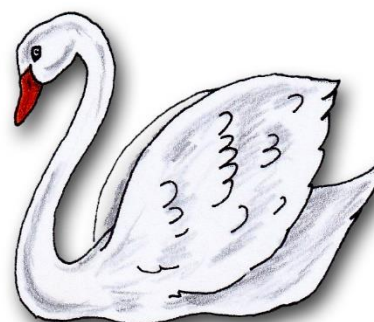
Libamama kislibája
Úszni tanul mostanában.
Oly ügyes a kisliba,
Büszke rá az anyuka!

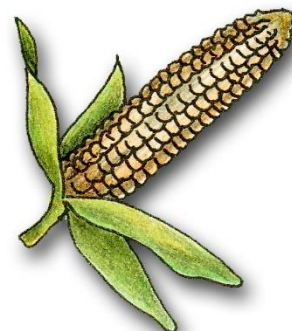
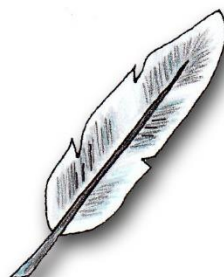
Karikázz be annyi libát, ahány **L** betűt látsz a versben!

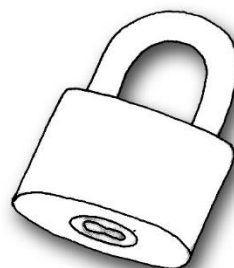
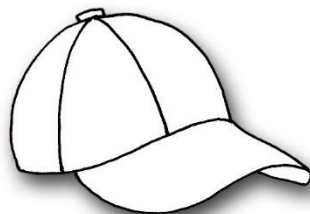
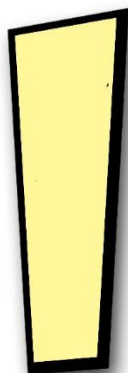
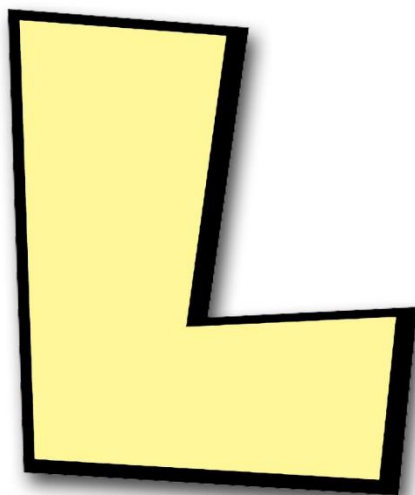
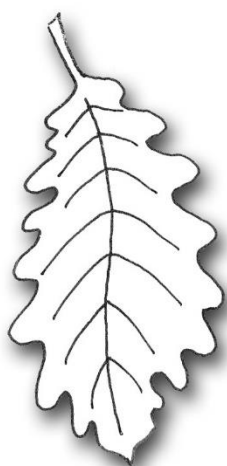
K

K

Karikázd be azokat a dolgokat, amelyekben **K** betű van!

Színezd ki azokat a dolgokat, amelyekben **L** betű van!

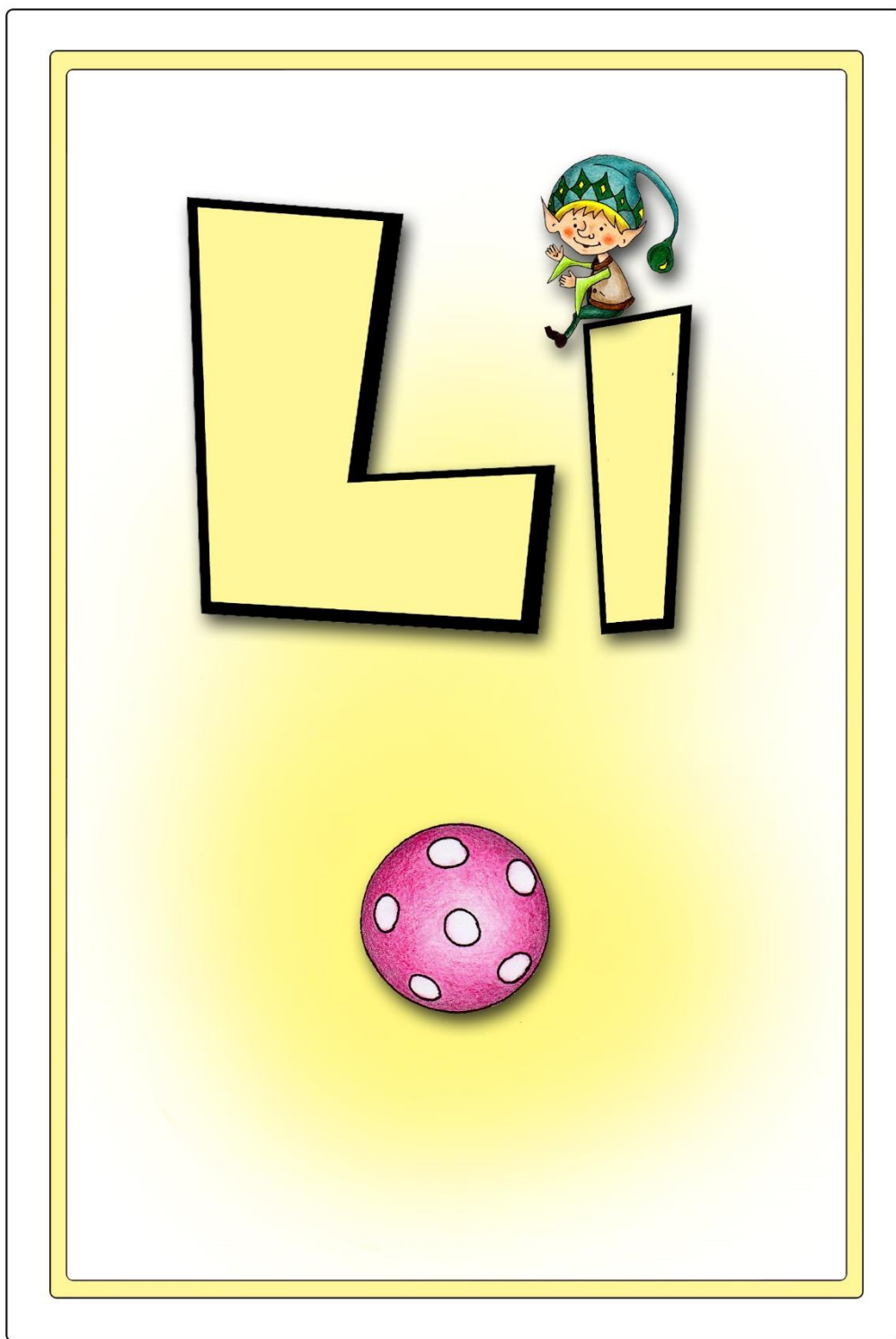
Betűkártya

K k

Gyűjtsd a betűkártyákat! Minden lapban találsz majd két kártyát.

Betűkártya

Gyűjtsd a betűkártyákat! Minden lapban találsz majd két kártyát.

A kalandvágó almafácska

A kicsiny almafa a kertben állt, a szülei között, pontosan ott, ahol kihajtott, és éppen ez volt az ő nagy gondja. Fiatal volt, zsenge hajtás, egyáltalán nem nevezhető még fának, inkább csak csemetének. Alig múlt egyéves, de a kalandvágó máris **HATALMAS** méreteket öltött szívében.

Nagyon-nagyon nehezen tűrte, hogy naphosszat egyhelyben kell ácsorognia, és mindezt még csak fokozta az a tény, hogy közvetlenül mellette magasodott apja és anyja, akik lesték minden mozdulatát, és őszintén mondhatom, hogy legtöbbször rosszalló tekintettel, mert hát csemetéjük sem volt a legjobb fácska a világon, folyton izgett-mozgott, jobbra hajlott, balra dőlt. A szülők attól féltek, hogy a sok mozgástól egyszer csak **GYENGE** kis gyökerei kiszakadnak a talajból, és akkor vége lesz ifjú hajtásuk életének.

A csemetét nagyon megviselte, hogy szülei folyton zsörtölődnek vele. Sokszor kívánta azt, hogy bárcsak szárnyai lennének, mint azoknak a madárkáknak, amelyek gyakran megpihentek fiatal ágain. Szeretett volna elrepülni, világot látni.

Egy tavaszi reggelen aztán egy különös madárka szállt a fácska egyik ágára, messzi vidékről jött, itt még sohasem járt, és olyan gyönyörűen, olyan szívhez szólóan énekelt ezekről a távoli tájakról, hogy barátunknak majd megszakadt a szíve bánatában, hogy ő ezt a sok csodálatos dolgot sohasem láthatja. Addig **ficergett-mocorgott**, tekergette a törzsét, amíg gyenge gyökerei tényleg meglazultak és már alig kötötték a talajhoz.

Ezen a napon, délután, hatalmas szélvihar kerekedett, és a kis almafát, laza gyökerei miatt, könnyedén kitepte a földből, és magával repítette. A csemete először nagyon megörült: végre, életében először szabadnak érezhette magát. Nevetve, dalolva pörgött-forgott a szél karjaiban. Egy idő után viszont **KEZDETT** szédülni a nagy magasságtól és a sok forgástól. Ám igazán kétségbe csak akkor esett, amikor megéhezett,

megszomjazott, és nem érezte gyökereivel a tápláló talaj biztonságát. Aggódott, mert rádöbben, hogy nem élhet a talajtól elszakítva, és így hamarosan el fog **PUSZTULNI**.

Szerencsére a szél közben lecsendesedett, és amilyen hirtelen magával ragadta a fácskát, most olyan hirtelen le is ejtette.

A szerencse pedig továbbra sem hagyta el, mert éppen a ház gondnokának ajtaja elé pottyant a már majdnem félholt, törékeny kalandor. A gondnok nagyon szerette a fákat, ezért, amint észrevette az elcsavargott almafa-hajtást, óvatosan a kezébe vette, majd visszaültette a régi helyére, szülei árnyékába, végezetül pedig alaposan megöntözte körülötte a földet.

Az ifjú fa-reménység hamarosan magához tért, és miközben gyökereit jó mélyre nyújtóztatva stabilan **MEGKAPASZKODOTT**, örömmel üdvözölte szüleit, és soha többet nem kívánkozott el otthonról.

Ha elolvastad a mesét, rajzold le azt, aki szárnyak nélkül repült a magasba! Azt is rajzold ide, hova pottyant le a kis kalandor!

Angol nyelvlecke

Blue Jeans

Socks

T-shirt

Shoes

Angol nyelvlecke

Dress

Handbag

High heels

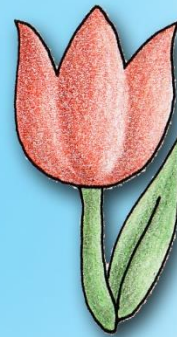
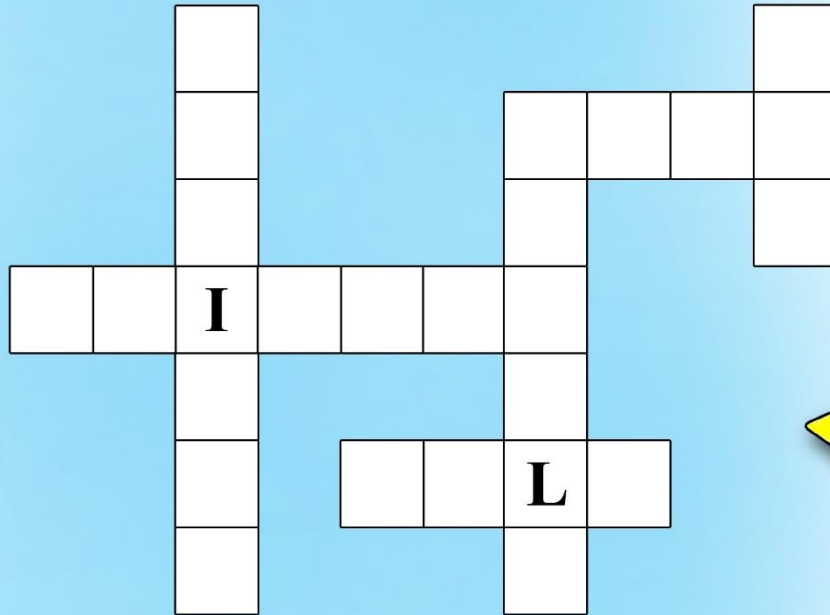
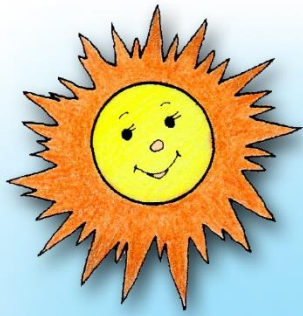

Skirt

Mesélek a csillagokról

Gyere kincsem, bújj mellém,
Szorítsd meg a kezemet,
és ha nem jön az álom,
Hajtsd vállamra fejedet.
Mesélek a csillagokról,
A fényes teliholdról.
hogyan jár az égbolton,
S hogy lesz belőle sarló.
Koromsötét égbolton
Ég ezer csillag fénye.
Ragyogásuk félelmet
Úz, lelked tükörképe.
Varázsporát szórja kis
Szemedre álom anyó,
Szíved legmélyen érzed,
Megpihenni lesz a jó.
A párnán még ott pihen
Édesanya illata.
Átölel és elringat
Álmod meleg paplana.

Írd a hálóba a képen látott dolgok nevét!

Pinky manó kalandjai

Én vagyok a Pinky manó,
Szervusztok hát, gyerekek.
Idejöttem Tündérhonból,
Hogy itt legyek veletek!

Azt hallottam én odaát,
Hogy itt nem kell tanulni.
A játszást és szórakozást
Itt nem lehet megunni.

Szüleimtől egész nap
Én nem hallottam egyebet:
Tanulj fiam, majd azután
Szórakozhatsz eleget!

Ábécé és szorzótábla,
Mire jó az, mondjátok?
Azt hallottam, nem kényszerít
Tanulásra mamátok!

Minek nekem a meséskönyv?
Varázstétel kinek kell?
Most akarok szórakozni,
Este, délben és reggel!

Nicsak, ott van egy kisfiú!
Mivel játszik, hadd látom!
Kerek, pöttyös, nagyot ugrik.
Add nekem is, barátom!

Kíváncsian áll elébe
Kis Pinky a labdának,
Nem tudja azt, hogy a fiú
Tündérmanót nem láthat.

Belerúgott a labdába,
Pinkyt el is találta.
Földre huppant az ütéstől,
S lerepült a sapkája.

Feltápászkodott a földről,
Leporolta a sapkát,
Tapogatta az ütéstől
Lüktető kis homlokát.

Mért tetted ezt, te kisfiú?
Nem láttad, hogy itt vagyok?
Ám a fiú labdájába
Megint rúg egy jó nagyot!

Mielőtt a pettyes labda
Megütné a kis manót,
Kerítésnek tetejéről
Egy cica rámiákkolt.

Ugorj arrébb, mert a labda
Megint megüt, te manó!
Labda elé állni neked,
Bizony mondom, nem való!

Pinky ugrott, és a labda
Füle mellett elsuhant,
Felrepült a fellegekig,
Onnan pedig lezuhant.

Gyere, ülj fel a hátamra,
Menjünk innen azonnal!
Karold át a nyakam bátran
Két picike karoddal.

Cica ugrott, s pár perc múlva
Szép kis kertnek közepén
Csücsült Pinky, mint virágszál,
Rózsabokor tetején.

Jaj, ez megszúrt! – kiáltotta.
Cica meg is sajnálta.
Látod, ha nem kapaszkodtál
Jól bele a bundámba?

Sebaj! Nevet már a manó,
Egy kis szúrás elmúlik.
Jobban fáj a labdaütés...
S a bokorról lekúszik.

Nézd csak, ott a gazdasszonyom!
Édes tejet ad nekünk,
Jut belőle te neked is,
Mind a ketten ehetünk.

Szerette a kicsi manó
A tejecske illatát,
Lehajolt a cica mellé,
Evett, s majd elszunyókált.

Cica mellett aludt szépen,
Pinky manó reggelig,
Cicabunda melegénél
Nyújtózkodott egy kicsit.

Reggel aztán jó nagy zajra
Ébredtek a szobában.
Kicsi Évi hangoskodott,
Várták az iskolában.

Mi történik? Ki ez itten? –
Ugrott talpra a manó.
Ne félj, csak az Évi baba!
Mindjárt elmegy, ...aludj, jó?

Dehogy alszok! Ilyen zűrben
Ki tudna már aludni?
Borzasztó, hogy ez a kislány
Milyen nagy zajt tud csapni!

Ne bosszankodj, mindjárt elmegy.
Csend lesz itten azután,
Nyújtózkodott a cicuska,
S dorombolt is szaporán.

Hová megy a kicsi Évi?
Mért nem alszik ilyenkor?
Kirándul, vagy játszani ment?
Korán van még fél nyolckor!

Nem kirándul, se nem játszik,
Iskolába sietett,
Gyöngybetűkkel tölti ő meg
Azt a sok-sok füzetet.

Iskolába? Ne viccelj már!
Ilyen frissen, s vidáman?
Gyere cica, meg kell nézzem,
Még ily csodát nem láttam!

Dehogy megyek, dehogy megyek!
Lustálkodok még egy jót.
Elszundított, s egy pár percre
Elfeledte a manót.

Arra ébredt, nagy itt a csend.
Elaludtál, Pinky, te?
Hol vagy? Vár már a konyhában
Ránk az édes tejecske.

De a manó nem volt sehol,
Elhagyta ő a szobát.
Nekiindult így, egyedül,
Megnézni az iskolát.

Nem kellett már a cicának
Konyhában a tejecske.
Elindult a manó után,
Itt is, ott is kereste.

Meg is látta nemsokára,
Kis Pinkyt a zebránál.
Ki nem tudta, nem mehet át
Piros, tilos lámpánál.

Ne menj, Pinky! – kiabálja,
De a manó nem hallja.
Nekivágott, hogy átmenjen
Ő a másik oldalra.

Ám megtorpan ijedtében
Az úttestnek közepén.
Egy rohanó autónak
Majdnem nekiment, szegény.

Ijedtében sarkon fordult,
Visszamegyek! – gondolta,
De ott másik autó jött,
És majdnem elgázolta.

Cica ugrott, s nagy hirtelen
Felkapta a hátára,
De nem jutott vele mégse
Túl, a másik járdára.

Eltalálta a cicuskát
Egy száguldó autó,
Így repült át túloldalra
Hátáról a kis manó.

Feltápászkodott a földről,
Örült, hogy ezt megúsza,
Ám meglátta, hogy mellette,
Ott a cica, kinyúlva.

Kelj fel cica, minden rendben!
Nincs most idő aludni!
Így tudunk csak idejében
Iskolába eljutni.

De a cica meg se moccant.
Pinky rájött, hogy baj van.
Költögette, rázogatta,
Kérlelgette, hasztalan.

Gondolkodott, most mit tegyen?
Szerette a barátját...
Feje alá tette gyorsan,
Zöld színű kis kabátját.

Varázstételt mormolt halkán,
Próbálkozott nem egyszer,
Nem használt a varázstétel,
Elmondta bár ezerszer.

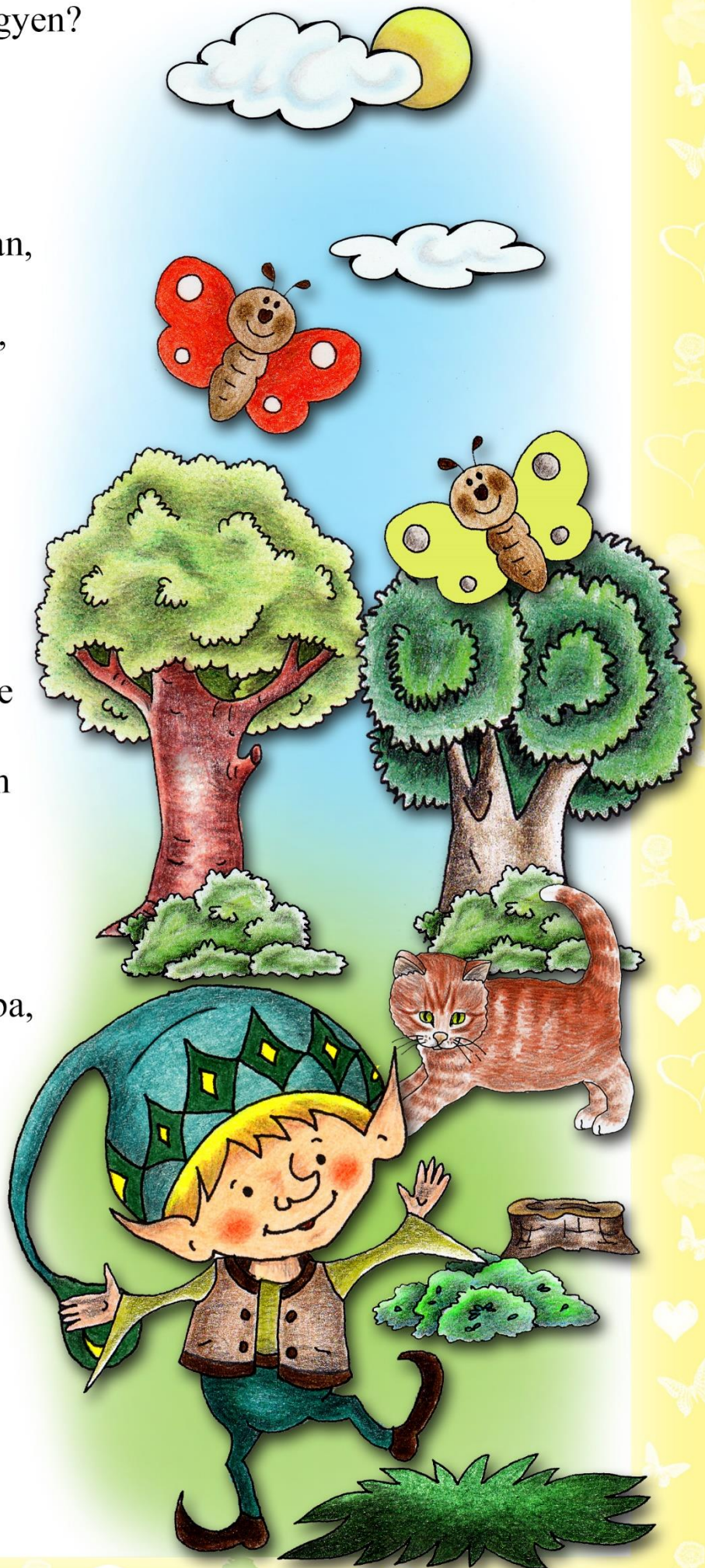
Sajnálta már rettentően,
Hogy nem tanult eleget,
Odabújt a cica mellé,
S bánatosan pityergett.

Megbánásnak tiszta könnye
Rápottyant a cicára,
S mosolyogva nyalta képen
Kis manót a barátja.

Boldogan borult nyakába
Kis Pinky a cicának,
Visszamegyek Tündérhonba,
Elmesélem anyának.

Rájöttem, hogy a tanulás
Nem is olyan rossz dolog,
Jó, ha tudok minél többet,
Akkor leszek én boldog.

Okos manó lett a Pinky,
Érti már a varázslást,
Nem feledte soha ő el,
Ezt a földi kalandját!

Burinda Veronika

Amszterdam, a tulipánok földje

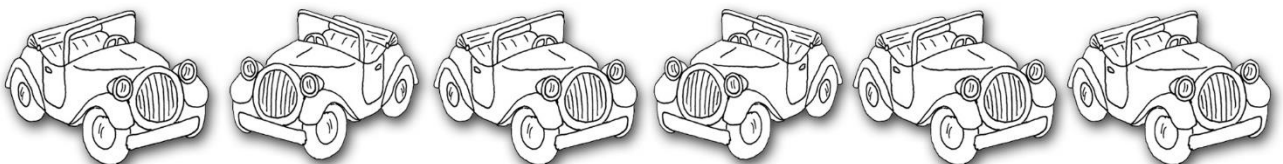
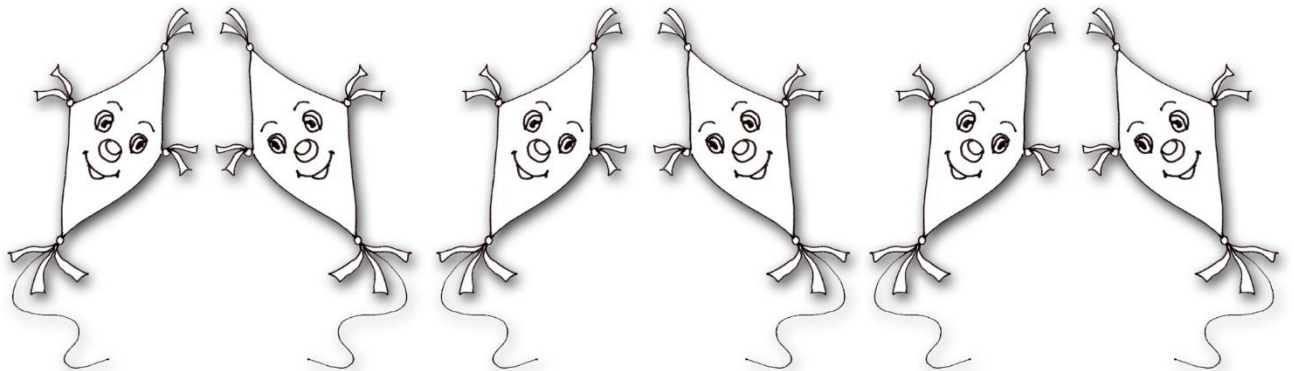
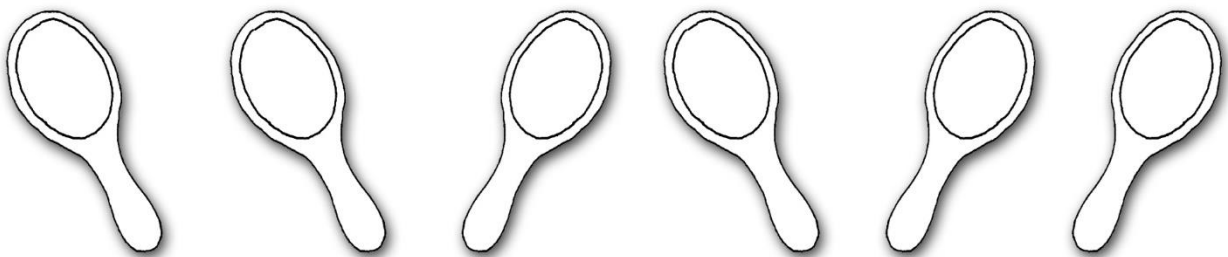
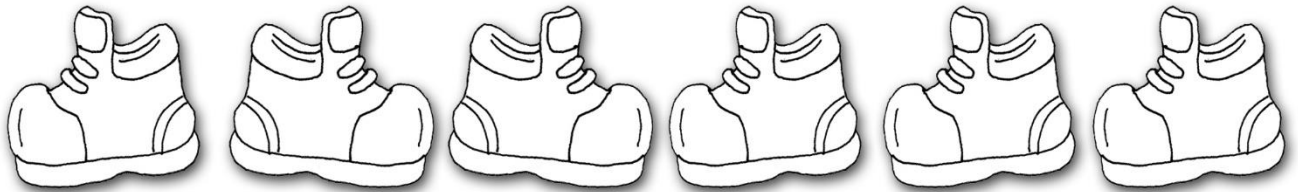
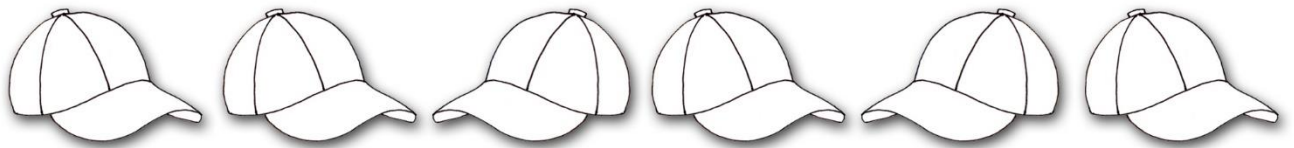
Amszterdam Hollandia fővárosa. Egyik különlegessége, hogy több hajózható csatornája is van, amelyek közül néhányon télen – amikor befagy –, még korcsolyázni is lehet. Ezért a városban nagyon sok a hajó, a kisebb vízijármű és sok-sok híd is található. Ezek száma 600 körül van. Te utaztál már valamilyen vízijárművön?

A városban sok látnivaló van: múzeumok, terek, történelmi épületek, színházak. Számos fesztivált is rendeznek az év során, ezért a kirándulók kedvelt célpontja. Te jártál már múzeumban? Miket láttál ott?

A másik különlegesség az Amszterdam közelében lévő Keukenhof-kert, ami Európa legnagyobb virágoskertje. Itt tavaszra 7 millió virághagymát ültetnek el, amelyek márciustól májusig virágznak és így ameddig a szem ellát tulipánokat lehet látni.
Neked melyik a kedvenc virágod?

Színezd ki a jobbra néző tárgyakat pirosra, a balra néző tárgyakat pedig húzd alá lila ceruzával!

Időanyó anyák napi meglepetése

Az anyák napja nagyon különleges nap volt Május számára. Az ő hónapjában több ünnepnap is volt, de Május az anyák napját szerette a legjobban. Készült is rá nagyon, amint elérkezett az ő ideje, gyorsan lesuhant a Földre, és nekilátott, hogy összegyűjtse a legszebb virágokat.

Egy alkalommal anyák **napja** május második napjára esett, így a hónaplánynak nagyon kellett igyekeznie, hogy mire eljön a vasárnap reggel, minden virág felkerüljön Időanyó házába.

Ám ahogy leért, tátva maradt a szája a döbbenettől. A tarka rétet, ahol a legeslegszebb virágokat szokta gyűjteni, hó borította.

– Április! – kiáltotta el magát a hónaplánny. – Mit műveltél már megint?

Április kikukucsált egy közeli felhő mögül, és bűnbánóan nézett a testvérére.

– Véletlen volt – szabadkozott. – A napsugaras zsákot **AKARTAM** elővenni, de a nagy kotorászásban kiesett az iszákomból a hó üvege, és lesett a földre. El akartam fújni, de a szél inkább széthordta, mint összefújta volna.

– Hogy lesz így ajándéka Időanyónak? Holnap van anyák napja! – esett kétségbe Május.

– Megpróbálhatom újra elfújni a havat – próbálkozott Április.

– Te már bőven eleget játszottál az időjárással – morogta Május. – Minek van **ILYENKOR** virága, amit nem temettél be hóval?

– Magas bokornak – vágta rá Április.

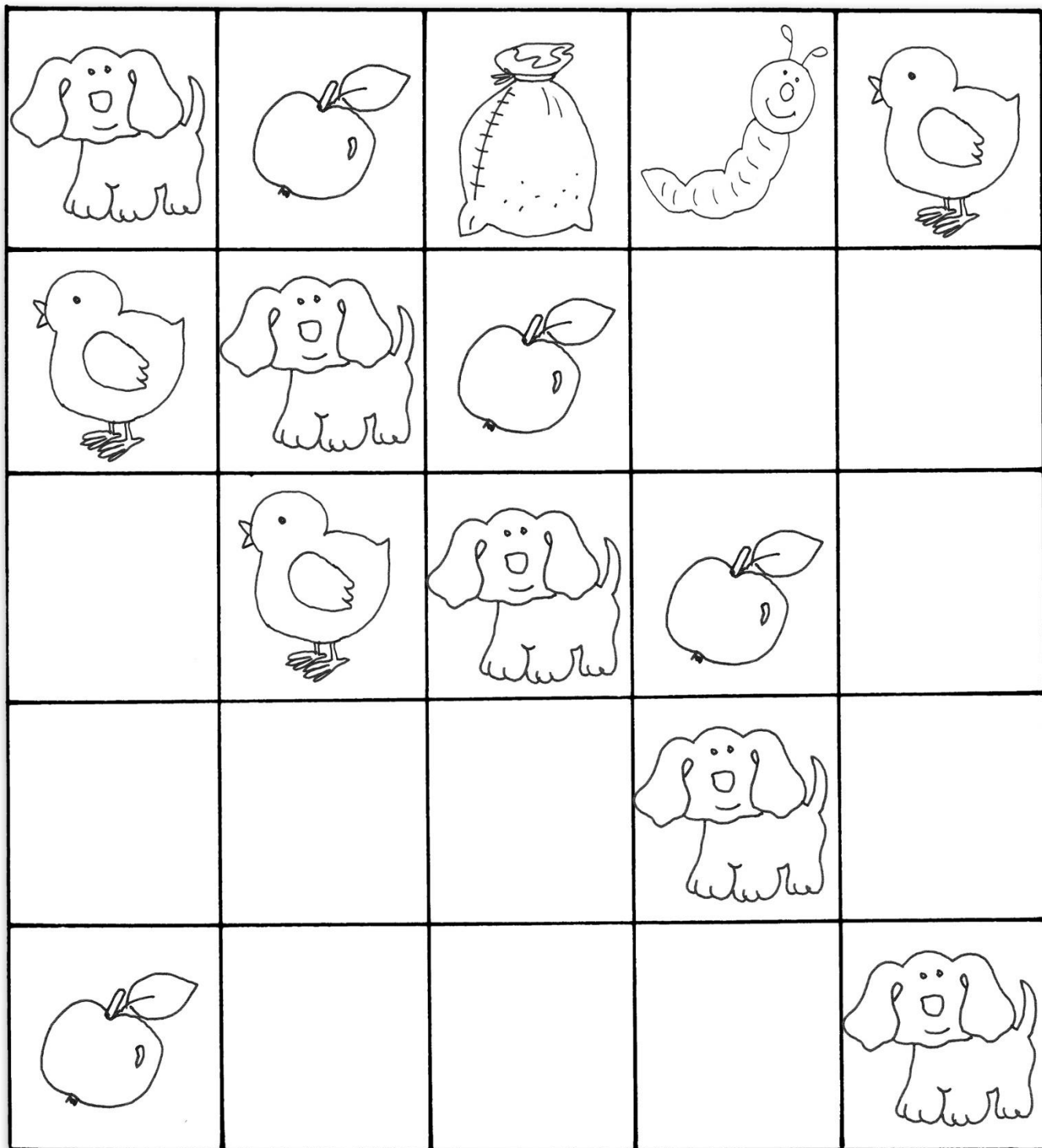
Május már épp leszidta volna a testvérét, hogy ne mondjon butaságokat, amikor a távolban megpillantott egy nagy és terebélyes bokrot, tele apró lila virágokkal.

– Igazad van – kiáltotta el magát Május, és már suhant is át a rét felett, amíg el nem ért egy hatalmas orgonabokorig. A virágok aprók voltak,

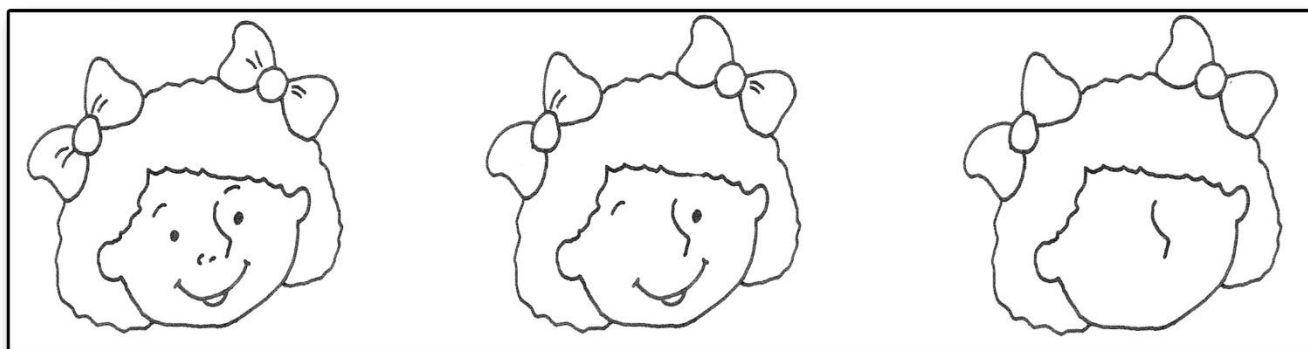
de csodálatos illatuk volt, és az egész bokrot beborították. Egyik-másik még nem bontott szirmot, de Május tudta, mit tegyen. A hónaplánya napot varázsolt az égre, hogy a virágok egész nap érezzék a meleget. Mire másnap reggelre elolvadt Április hava, Időanyó házáat pompás orgonavirágok díszítették, **ILLATUK** körbelengte az aprócska házikót.

Attól fogva Május minden alkalommal orgonát vitt Időanyónak anyák napjára, a hónapgyerekek pedig vidáman énekelték az Orgona ága kezdetű dalt.

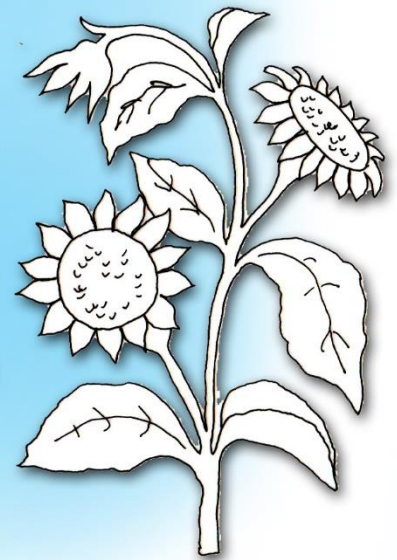
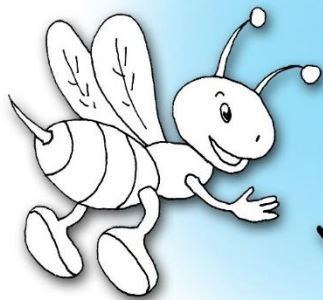
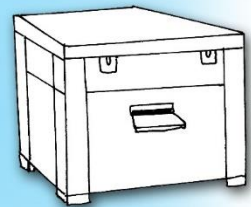
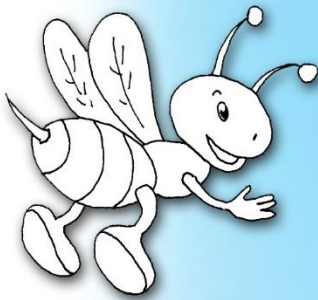
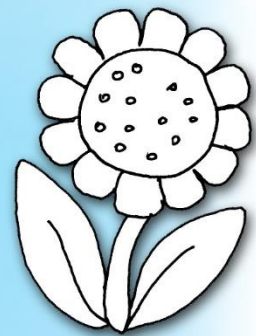
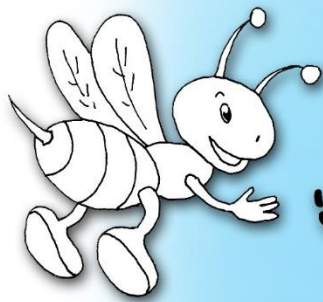
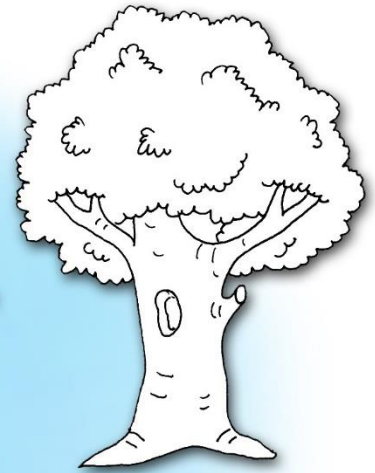
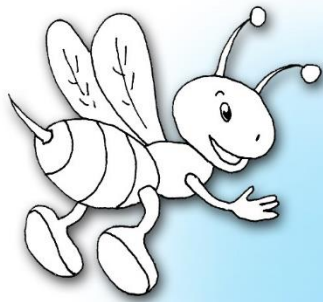

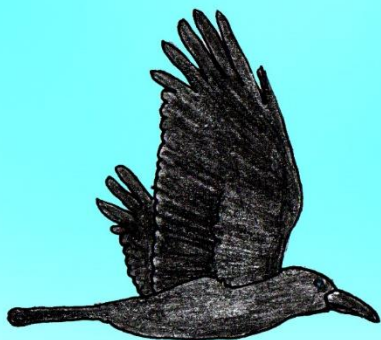
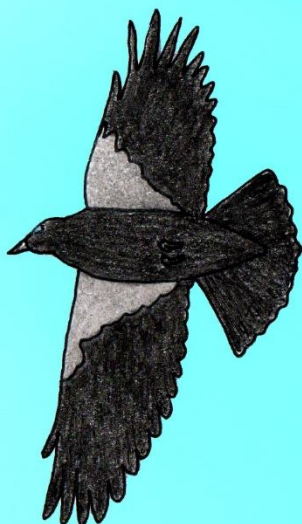
Figyeld meg a sorokat, majd töltsd ki a hiányzó részeket a nekik megfelelő ábrával!

Fejezd be a hiányos rajzokat!

Kösd össze a szaggatott vonalakat, majd színezz!

Kösd össze a csókákat az árnyképeikkel!

Domokos Anna

Az öreg fa

Ule felemelt fejfel, határozottan lépegetett a manó nyomában. Feltett szándéka volt, hogy végére jár ennek a rejtélynek. Amikor beléptek a tündérösvényre, akkor sem illetődött már meg, ismerős volt neki a furcsa táj. A manó fürgén szedte apró lábait, és alig egy nótányi idő múlva már **meg** is állt egy újabb tündérkapunál, amin keresztül ismeretlen vidék tárult a lány szeme elé: egy ligetes, dimbes-dombos táj. Az még innen, a Mezsgyéről is látszott, hogy odakint erősen fúj a szél, és nem süt a nap. De arra a metsző hidegre, ami kilépés után várta a lányt, nem számított. A manó továbbhaladt, és Ule kénytelen-kelletlen követte. A határozottsága azonban erősen megcsappant, amikor még az eső is eleredt. Mégsem fordult **VISSZA**. Most már nem olyan büszkén lépkedett, inkább összehúzta magán a nagykendőjét (még szerencse, hogy ezt magával hozta), és leszegett fejfel követte a manót. A kis lény még sokáig vezette, idekint a zuhogó esőben legalább ötször annyit gyalogoltak, mint a tündérösvényen. Aztán végül feltűnt a távolban valami fényforrás, és a manó odamutatott, majd villámsebessen eliszkolt vissza, Árkádiába. Ule utána kiáltott volna, de mire kinyitotta a száját, a vezetője már messze járt. Itt állt egy ismeretlen vidéken, zuhogó esőben, szélviharban. Az egyik fáról mellette recsegve tört le egy ág. A lány összerezzent, majd **MEGINDULT** a fényforrás felé, mely a ligetes vidék szélén, egy sűrű erdő közelében pislákkolt. Ahogy közeledett, a fényforrás közepén meglátott egy alakot. A földön ült mozdulatlanul, két kezét egy előtte álló fára támasztotta, feje előre a két karja közé, így nem láthatta az arcát. Azt viszont hamarosan látni vélte, hogy az alakot körbeölelő fénykupolán belül az eső sem esik, a szél sem fúj. Ule megszorította a lépteit. Ha az a valaki ilyesmire képes, akkor biztosan tündér, és mi tagadás, szeretett volna védett **HELYRE** kerülni.

A határvonalhoz érve viszont kellemetlen meglepetés érte: nem tudott belépni. Ule bosszús volt, de megértette, hogy a varázs nem ellene született. A tündér csak magát védte egy ellenséges világban.

– Nestor! – szólalt meg hát, remélve, hogy tényleg azt a valakit látja

maga előtt, akihez készült. Szerette volna, ha a hangja határozott, de mi tagadás, kicsit sírós és reszketős lett inkább. Ule már nagyon fázott, minden ruhája átázott, a kis topánkájában **tocsogott** a víz.

A tündér nem reagált. Ule szólította még kétszer, de nem érkezett semmi válasz. A lány egészen kétségbeesett. Lekuporodott a sárba, és dideregve, a szeméből a belecsorgó esőt törölgetve nézte a tündért. Vajon mit csinálhat?

Még jó ideig kellett várnia, mire az alak végre megmozdult, és felemelte a fejét. Azonnal észrevette őt, és egyetlen mozdulattal be is húzta a gömbön belülre.

– Hát te meg ki vagy, és mit **keresel** itt?

Ule nagyon sok mindent szeretett volna mondani, és főleg kérdezni, de jelenleg úgy vacogott, hogy képtelen volt megszólalni. A fénykupolán belül kellemes meleg volt, ezt érezte, de a vizes ruhái miatt ez rajta nem sokat segített. A talaj is száraz volt itt, a védő varázs tehát régebbi, mint a vihar. Mit lehet csinálni egy fával ilyen sokáig? És ő itt előtte tényleg Nestor? A tündér férfinak látszott, és ha Ule nem lett volna fülig szerelmes Misuba, biztosan rabul ejti a másik földöntúli szépsége, mely mégsem volt idegen számára. Nestorban nem volt semmi tündéres első ránézésre, nem úgy, mint Seiában, aki álcázás nélkül azért nem **ADHATTA** volna ki magát embernek.

A tündér gyorsan varázslatba kezdett, és Ule ruhái és haja pillanatok alatt megszáradtak. Így már nem fázott, és hamarosan abba bírta hagyni a vacogást.

– Te vagy Nestor? – bukott ki belőle a kérdés azonnal.

– Igen. És te ki vagy?

– Ule vagyok. Arne anyó... Árnika nevelt lánya.

Nestor szeme villant egyet a név hallatán, és közelebb hajolt.

– Valami baj történt? Segítség kell?

– Nem, nincs baj. Már ha az nem baj, hogy itt valami furcsa titok van körülöttem. Miért varázsolt el engem Seia, hogy ne emlékezsek rád?

– Miért kellene neked emlékezned rám, **AMIKOR** még sosem találkoztunk?

– Seia mesélt a teáskannáról.

– Óóóó! Seia mindig is túl cserfes volt.

– Mégis, mit kell eltitkolni? Miért nem találkoztunk sose? Ha Seia még

mindig látogatja Arnét, akkor te miért nem?

– Te meg túl kíváncsi vagy – állapította meg Nestor, kerülve a konkrét választ.

– Ó, és kitartó is...

– Igen, azt sejtem – bólintott Nestor, és egy apró, bosszús fintor jelent meg az arcán, de egy **PILLANAT** alatt tova is tűnt.

A tündér felállt, felsegítette a lányt is, és újabb varázslatba kezdett.

– Gyere, ideje továbbmennünk, az itteni növényeknek is szükségük van az esőre.

Elindultak, és a kupola kísérte az útjukat. A föld ugyan nedves volt a lábuk alatt, de sem az eső, sem a szél nem háborgatta őket, míg visszaértek a tündérkapuig.

– Mit csináltál ott, a fánál? – kérdezte közben Ule, mert érezte, hogy az általa feltett „nagy kérdésekre” csak akkor fog választ kapni, ha már letelepedtek **valahol**.

– Beszélgettem vele.

A lány nem lepődött meg ezen. Amióta a virágok megüzenték neki, hogy Misu bajba került, tudta, hogy a növények sokkal többre képesek, mint azt az emberek gondolják.

– Miért éppen azzal a fával?

– Történt ott a mezőn valami, amiről többet akartam tudni.

– Szóval te is nyomoztál, mint én.

– Tulajdonképpen igen.

Nestor elmosolyodott. Ule ügyesen kihasználta, hogy a szándékaik hasonlóak. A tündér időnként beszélt Seiával, és így értesült a kis család kibővüléséről, még Misuról is tudott. De nem számított **EGY** ilyen látogatásra.

Beléptek a tündérkapun, és rövid séta után letelepedtek egy tisztáson. Nestor leszakított pár, Ule számára ismeretlen gyümölcsöt, és megkínálta velük a lányt. Ule már kicsit türelmetlen volt, de nem akart udvariatlan lenni, és a nagy izgalomban meg is éhezett, így elfogadott egyet, és megkóstolta. Még soha ilyen finomat nem evett. Terveivel ellentétben szótlánul megette az összeset, amit a tündér eléje rakott.

– Ez nagyon **FINOM** volt, köszönöm szépen!

– Finom és hasznos. Most már biztosan nem leszel beteg ez után az eléggé meggondolatlan kaland után.

Ule behúzta a nyakát. Igen, ő is belátta már, hogy ez egy roppant kockázatos vállalkozás volt, így, felkészülés nélkül nekivágni a nagyvilágnak. Megfogadta, hogy ezentúl óvatosabb lesz, még ha továbbra is kitart majd a tervei mellett. Talán egy kicsit többet fog majd gondolkodni a lépéseken, mielőtt cselekszik, az **sosem** árthat.

– Árnika vagy Seia tudja, hogy eljöttél?

Ule csak nemet intett, és most már a fejét is lehorgasztotta.

– Sejtettem.

– Anyónak nem akartam szólni, mert nem tudom, mennyire emlékszik. Seia meg **SZERINTEM** nem engedett volna el, hanem újra elfeledteti velem ezt az egészet.

– Igen, ez nagyon valószínű – bólintott Nestor komolyan. – Ule, ez az egész nem olyan értelemben titok, hogy gonosz, vagy szégyellnivaló dolog lenne, csak éppen mindenkinek úgy jó, ha nem bolygatjuk a múltat.

– Nekem is?

– Nem. Most, hogy ennyire belegabalyodtál, neked már valószínűleg nem. Még a végén kifúrja az oldaladat a kíváncsiság. De vajon tudsz-e rendesen titkot tartani? Valamivel **jobban**, mint Seia?

Nestor utolsó mondatán érződött, hogy neheztel egy kicsit a másik tündérré. Ule ekkor elgondolkodott. Vajon ő tud-e titkot tartani? Azt semmiképpen sem akarta, hogy Nestor rá is nehezteljen.

– Ki előtt kellene titkolnom, amit megtudok?

– Olyanok előtt, akik fontosak neked, és akikkel szívesen megosztanál mindent.

– Arne és **MISU**...

– Igen.

Ule megértette, hogy ez egy nehéz döntés lesz. Misuval már így is nehéz egy csomó minden, hiszen a fiú semmit nem tud a tündérekről. Bizonyos dolgok jobb, ha maradnak a múlt homályában. Ule ugyan fiatal volt, de az ő múltjában is voltak ilyen dolgok. Semmire nem emlékezett a korábbi életéből. Sem arra, hol élt, mielőtt Anyóhoz költözött, és arra sem, hogy kik voltak az igazi szülei. Eleinte azt gondolta, hogy túl kicsi volt ahhoz, hogy emlékezzen, de **MOST** már tudja, hogy nem erről van szó. Mégis, valahogy ezzel kapcsolatban nem akaródzik kérdéseket feltenni sem Anyónak, sem Seiának, és most Nestornak sem.

– Mi lenne, ha elgondolkodnál ezen egy kicsit? – szólalt meg Nestor.

– Visszakísérlek, hogy ne tűnjön fel Árnikának a távolléted, és öt nap múlva meglátogatlak. Addigra dönts el, hogy akarsz-e hallani, amit még nem **TUDSZ!**

– Nestor, te is beszéltél azzal a fával, ott a ligetben. Te akarsz tudni azt, amit nem tudsz – pillantott fel Ule a tündérre.

– Nem akarom – rázta meg a fejét a tündér. – Nekem jobb lenne, ha nem tudnám azt, amit most ott megtudtam.

– Akkor miért kérdezted meg?

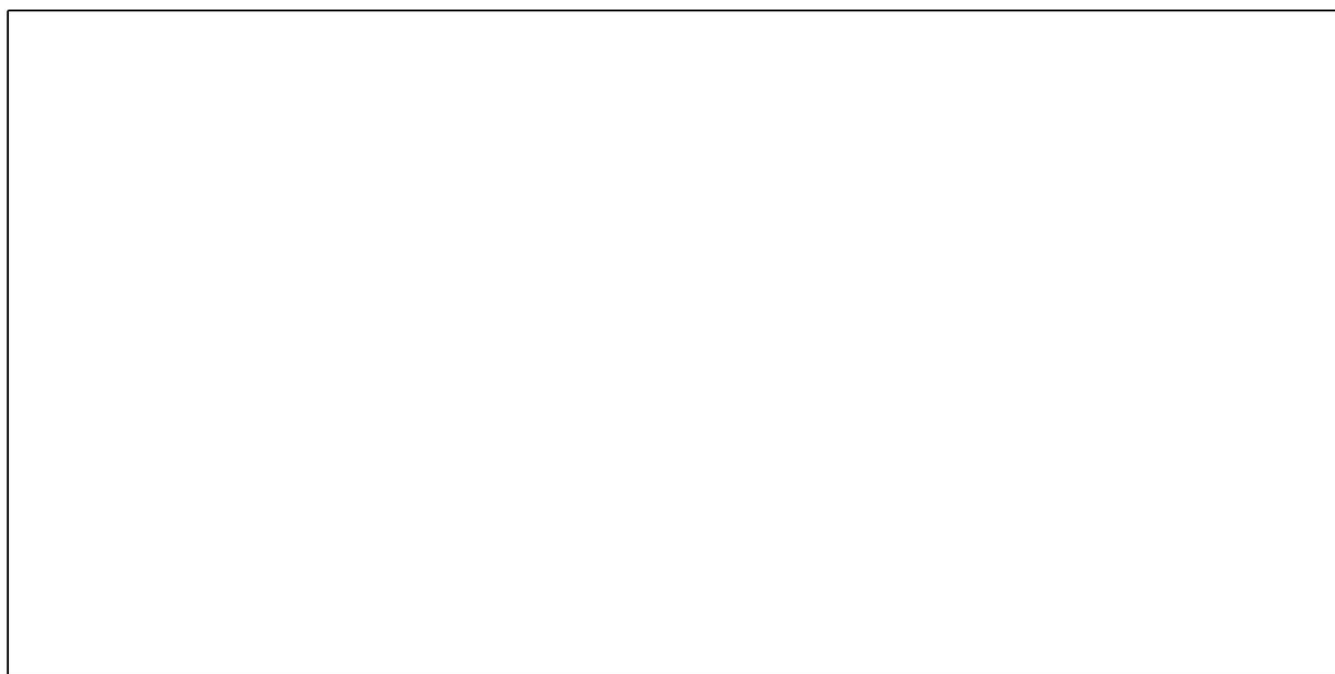
– Azért, mert a munkámhoz tartozik.

Kötelesség, felelősség. Ule sokat segített Anyónak a ház körül, voltak apróbb kötelességei, de ezek nem **JELENTETTEK** kellemetlenséget, legfeljebb némi időbe és fáradozásba kerültek. Most a lány megérezte, hogy ez megváltozhat. Ha szóra bírja Nestort, akkor már felelőssége is lesz, nem is kicsi. Tényleg nem tudta, hogy készen áll-e erre.

– Jól van, értem. Haza szeretnék menni, ahogy javasoltad, és átgondolom ezt az egészet – felelte végül határozottan. Elvégre nem is olyan rég ígérte meg saját magának, hogy megfontoltabb lesz.

– Rendben. Gyere, **INDULJUNK!**

Nestor vezetésével Ule hazaért, még mielőtt Arne anyó visszaérkezett volna a szomszéd faluból. A falu szélén elvált a tündértől, hogy öt nap múlva újra találkozhassanak. De mit fognak majd tenni öt nap múlva?

Rajzold le, kivel beszélt Nestor a ligetben?

Finom

Édesség

Elolvad

Illatos

Növény

Csicsereg

Kalap

Állat

Repül

Ül

Fehér ing

Szirom

Kösd össze a szavakat a képekkel! Vigyázz, mert egy képhez több szó is tartozhat!

Időanyó anyák napi meglepetése

Az anyák napja nagyon különleges nap volt Május számára. Az ő hónapjában több ünnepnap is volt, de Május az anyák napját szerette a legjobban. Készült is rá nagyon, amint elérkezett az ő **IDEJE**, gyorsan lesuhant a Földre, és nekilátott, hogy összegyűjtse a legszebb virágokat. Egy alkalommal anyák napja május második napjára esett, így a hónaplánynak nagyon kellett igyekeznie, hogy mire eljön a vasárnap reggel, **minden** virág felkerüljön Időanyó házába.

Ám ahogy leért, tátva maradt a szája a döbbenettől. A tarka rétet, ahol a legeslegszebb virágokat szokta gyűjteni, hó borította.

– Április! – kiáltotta el magát a hónaplánynak. – Mit műveltél már megint? Április kikukucsált egy közeli felhő mögül, és bűnbánóan nézett a testvéreére.

– Véletlen volt – szabadkozott. – A napsugaras zsákot akartam elővenni, de a nagy kotorászásban kiesett az iszákomból a hó üvege, és lesett a földre. El akartam fűjni, de a szél inkább széthordta, **MINT** összefújta volna.

– Hogy lesz így ajándéka Időanyónak? Holnap van anyák napja! – esett kétségbe Május.

– Megpróbálhatom újra elfűjni a havat – próbálkozott Április.

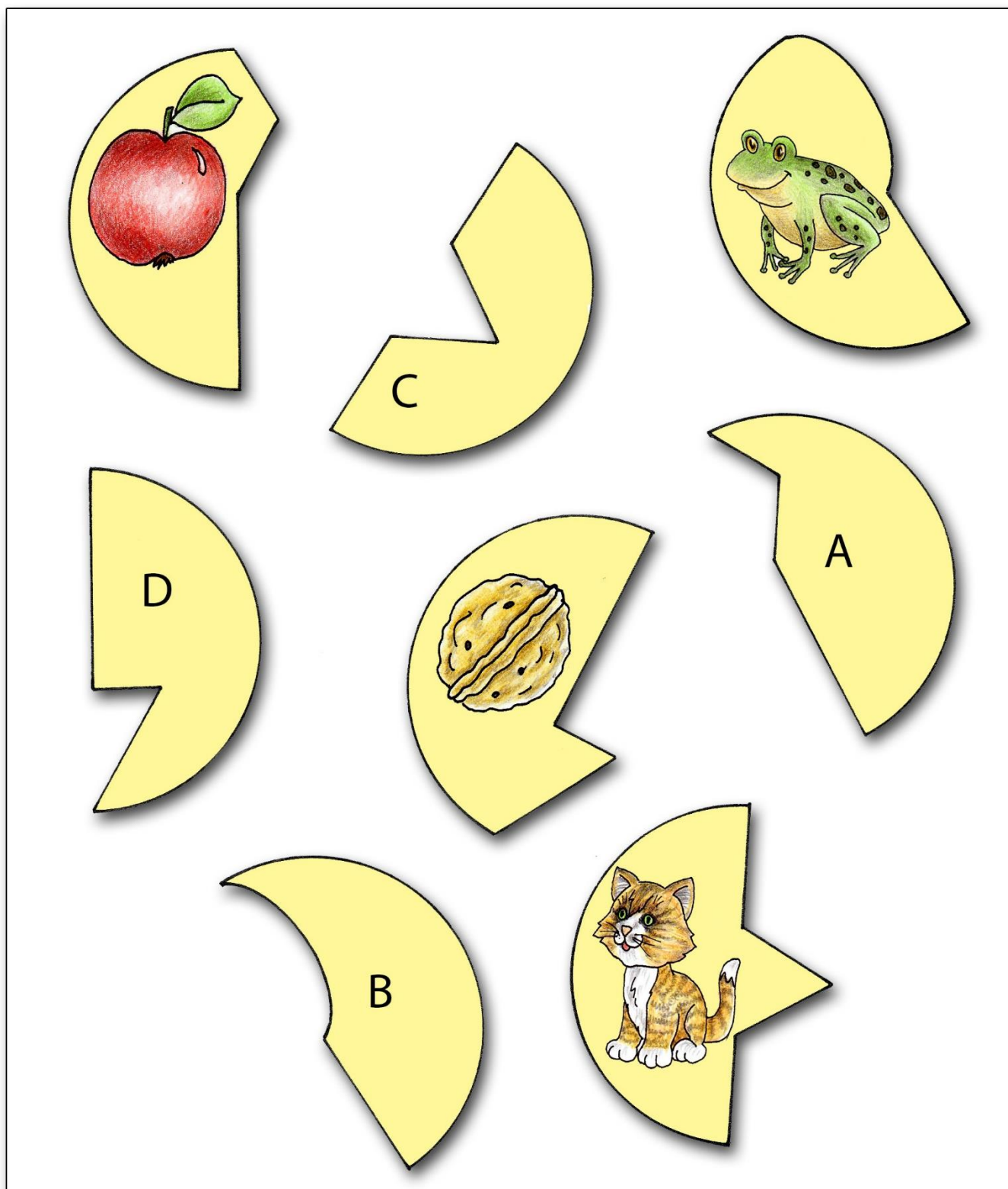
– Te már bőven eleget játszottál az időjárással – morogta Május. – Minek van ilyenkor virága, amit nem temettél be hóval?

– Magas bokornak – vágta rá Április.

Május már épp leszidta volna a testvéreét, hogy ne mondjon butaságokat, amikor a távolban megpillantott egy nagy és terebélyes bokrot, tele apró **LILA** virágokkal.

– Igazad van – kiáltotta el magát Május, és már suhant is át a rét felett, amíg el nem ért egy hatalmas orgonabokorig. A virágok aprók voltak, de csodálatos illatuk volt, és az egész bokrot beborították. Egyik-másik még nem bontott szirmot, de Május tudta, mit tegyen. A hónaplánynak napot varázsolt az égre, hogy a virágok egész nap érezzék a meleget.

Mire másnap reggelre elolvadt Április hava, Időanyó házát pompás orgonavirágok díszítették, illatuk körbelengte az aprócska házikót. Attól fogva Május minden **ALKALOMMAL** orgonát vitt Időanyónak anyák napjára, a hónapgyerekek pedig vidám énekelték az Orgona ága kezdetű dalt.

Kösd össze egy-egy színes vonallal és egészítsd ki a köröket, a hiányos körökben levő ábrák és betűk segítségével!

Májusfa

Májusfát kapott Katinka,
tarka minden ága.
Színes szalag lobog rajta:
szerelem virága.

Melyik legény állította?
Írt valamit rája?
Alsó ágon egy kis tábla,
arra van firkálva.

Mélyen pirul kis Katinka
a nevet meglátva,
mert az a név már régóta
szívébe van zárva.

Hirdesd soká, díszes májfa
a lány boldogságát,
hadd járja át a szerelem
minden porcikáját!

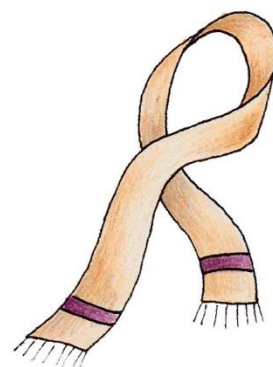

A szép május

Napfény ropja felhőtáncát,
lombos fák nevetnek.
Füsti fecskék eresz alatt
vígan ficseregnek.

Mosolyarcú fényes május
nótázik a széllel,
s közben pajkos pillantása
friss szamócát érlel.

Hogyha lányka volna május,
világszépe lenne,
s a kis hamis minden legényt
egyformán szeretne.

F E F E G O K

R E P Ü S

B O G A M

Á L P A T

L Ö H E F

G E N S Ö C

Á S O R K

L S Á

Anagrammáld a képen levő tárgyak nevét!

Május

Meleg szellő ringatgatja,
Álmos a szép tulipán.
Két kis pille kergetőzik,
S megpihen egy orgonán.

Egy méhecske zümmög, zümmög,
Édes mézet gyűjtöget.
Hazatérő madárszárnyak
Csapdossák a kék eget.

Csibefiak fogják körül
Tyúkanyót az udvaron,
Érdeklődve nézegetik a
Kacsákat a tavon.

Egy fecskepár szorgoskodik,
Fészket raknak, csinosat,
Hívogatják otthonukba
Tavas után a nyarat.

Nyáron

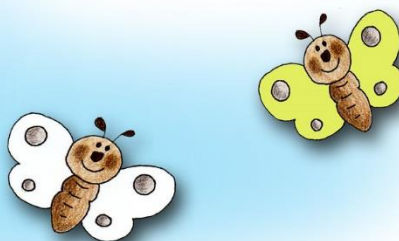
Napfény táncol lepke szárnyán,
Jó melegen simogat.
Egy kis madár énekével
Esőfelhőt hívogat.

Nemsokára el is ered
Záporoső szaporán.
A sok szomjas kis virágot
Felüdíti, bizony ám.

Lábacskáit pocsolyában
Áztatja a katica,
Bokor alá bújik gyorsan
Ijedten egy kis cica.

Nem tartós a záporoső,
Napsugár is mosolyog.
Bújócskát játszik a szellő,
Míg egy mackó felmorog.

Vizes lett a szép bundája,
Szárítsd meg te, napsugár!
Kineveti faágak közt
A mackót a kismadár.

Keresd meg a képek között a két kakukktojást és karikázd be azokat! Melyik nem tavaszi kép? Miről ismerted fel?

Petike, az indián nagyfőnök

Petike és Vicuska a nagymamához mentek hétvégére. Az első napon Petike nagyon unatkozott. Nem volt kivel játszania. Vicuska vagy a nagymama könyveit lapozta, vagy pedig a konyhában serénykedett anyuka és nagymama körül, nem **akart** Petikével játszani.

Másnap Petikének nagy meglepetésben lett része. Barátja, Lacika, aki egyben az unokatestvére is volt, szintén eljött az apukájával nagymamához szombat reggel, így vége lett az unalomnak.

Naphosszat futkároztak, labdázta az udvaron, mígnem egyszer csak azt mondta Petike Lacikának:

– Te, **LACIKA**, játszunk már valami komolyabb játékot is, ne csak labdázunk meg szaladgáljunk!

– Igen ám, de mit? – kérdezte Lacika.

– Játsszunk indiánost! Olyat, amelyet a moziban láttunk. Én leszek az indián nagyfőnök, te pedig Fürgetalp, és elraboljuk Vicuskát, a sápadtarcú leányát.

– Jó ötlet, de mégse igazi.

– Miért nem? – kérdezte **PETIKE**.

– Hát azért, mert ahhoz, hogy igazi indiánok legyünk, tollas fejdíszünk is kéne legyen. De mivel az nekünk nincs, nem lehetünk indiánok – mondta sopánkodva Lacika.

– Ez igaz – felelte Petike is lehangoltan.

Kedvetlenül üldögéltek egymás mellett, amikor nagymama Gyuri kakasa sétált el mellettük, ékes farkát billegetve.

– Megvan! – kiáltott fel Petike boldogan. – Lesz már tollas fejdíszünk!

Nézd csak, milyen szép tolla van a nagymama kakasának! Minek az neki? **TOLLAK** nélkül is tud kukorékolni! Gyere, fogjuk meg!

A kakas után szaladtak, elkapták a farkát, és kitéptek belőle egy pár tollat. Ez kellett csak a kakasnak! Mérgesen megfordult és rátámadott a két gyerekre. Lett erre nagy kiabálás, visítás, mert a kakas egyiket is,

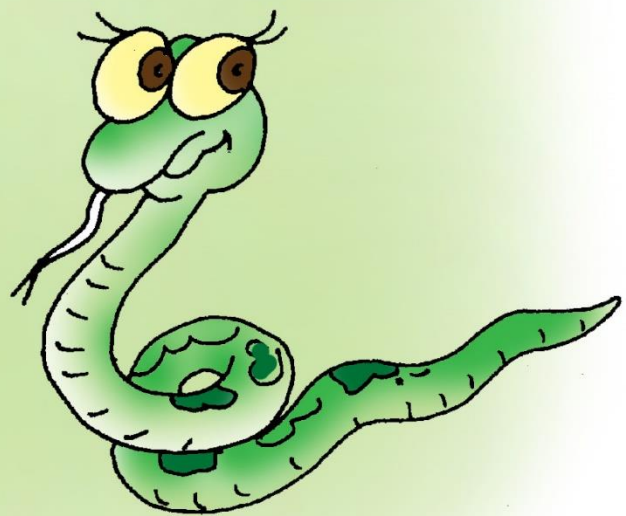
másikat is jól megcsípte. A két apuka vetett véget a harcnak, és zavarta el a kakast **EGY** seprűvel, a gyerekeket pedig beküldték a házba. Így ért véget Petike indián nagyfőnöksége. A kakas pedig, bár megtépázva és hiányos tollakkal, de annál büszkébben kukorékolt a kerítés tetején. Petikét és Lacikát nem felejtette el. A két kisfiú nem mehetett ki többé az udvarra, mert a kakas rögtön nekik szökött és megkergette őket. Be is zárta nagymama a tyúkudvarba, és addig, amíg a fiúk ott voltak, nem jöhetett ki. Pedig hej, de **SZERETETT** volna!

Two empty rectangular boxes for writing names.

Segíts a pillangóknak a virágokhoz jutni! Írd a fenti üres részekbe, azoknak a virágoknak a nevét, amelyekre a pillangók rászálltak!

Keressd meg a kígyó árnyképét!

Az üveggolyó

Egy szép nyári délutánon Gergő a patak partján játszadozott az üveggolyójával. Hanem a golyó végül belepottyant a vízbe.

– Kedves patak, kérlek, add vissza az üveggolyómat! – kérte Gergő.

– Visszaadnám én – szolt a patak –, de napok óta áll a vizem. Szólj a malomnak, hogy **FORGASSA** meg!

Szaladt Gergő a malomhoz, és kérte, hogy forgassa meg a patak vizét, hogy a víz vissza tudja adni neki az üveggolyót.

– Forgatnám én – mondta a malom –, de napok óta nincs búza, amit örölkhetnék. Szólj Márton gazdának, hogy hozzon búzát!

Szaladt Gergő Márton gazdához, hogy vigyen búzát a malomba, hogy tudjon örölkni a malom, és megforgassa a patak vizét, **HOGY** az visszaadja neki az üveggolyót.

– Vinnék én, de nem mozdul a lovam. Szólj neki, hogy álljon a szekér elé! – felelt a gazda.

Szaladt Gergő az istállóba a lóhoz, és kérte, hogy álljon a szekér elé, hogy Márton gazda búzát vihessen a malomba, hogy tudjon örölkni a malom, és **megforgassa** a patak vizét, hogy az visszaadja neki az üveggolyót.

– Indulnék én – nyerítette a ló –, de leesett az egyik patkóm. Szólj a kovácsnak, hogy patkoljon meg!

Szaladt Gergő a kovácshoz, és kérte, hogy patkolja meg a lovat, hogy a ló a szekér elé állhasson, hogy Márton gazda búzát vihessen a malomba, hogy tudjon örölkni a malom, és megforgassa a patak vizét, hogy az visszaadja neki az üveggolyót.

– Megpatkolnám én – mondta a kovács –, de **NINCS** meg a szemüvegem. Anélkül meg nem látom, hogy hová ütök. Ellopta a szarka. Szólj neki, hogy adja vissza!

Szaladt Gergő a szarkához, és szépen kérte, hogy adja vissza a kovács szemüvegét, hogy a kovács megpatkolhassa a lovat, hogy a ló a szekér elé álljon, hogy Márton gazda búzát vihessen a malomba, hogy tudjon örölkni a **MALOM**, és megforgassa a patak vizét, hogy az visszaadja

neki az üveggolyót.

– Mit adsz érte? – kérdezte a **SZARKA**.

Gergő kiforgatta a zsebeit, de azok üresek voltak.

– Nem tudok adni neked semmit – felelte. – Csak egy szép üveggolyóm volt, de az is belepottyant a patakba.

A szarka töprengett egy kicsit, majd bólintott.

– Rendben – mondta. – Visszaadom a szemüveget, hogy a kovács meg tudja patkolni a lovat, hogy a ló a szekér elé állhasson, hogy Márton gazda búzát vihessen a malomba, hogy tudjon örölni a malom, és megforgassa a patak vizét, hogy az visszaadja neked az üveggolyót. És akkor már ide tudod **ADNI** nekem azt az üveggolyót a szemüvegért cserébe.

Gergő biccentett, majd szaladt a szemüveggel a kovácshoz, a kovács megpatkolta a lovat, a ló beállt a szekér elé, Márton gazda elvitte a búzát a malomba, a malom örölni kezdett és megforgatta a patak vizét, a patak pedig visszaadta Gergőnek az üveggolyót.

A kislány szomorúan forgatta a kezében, majd átadta a szarkának, aki vidáman elröppent vele.

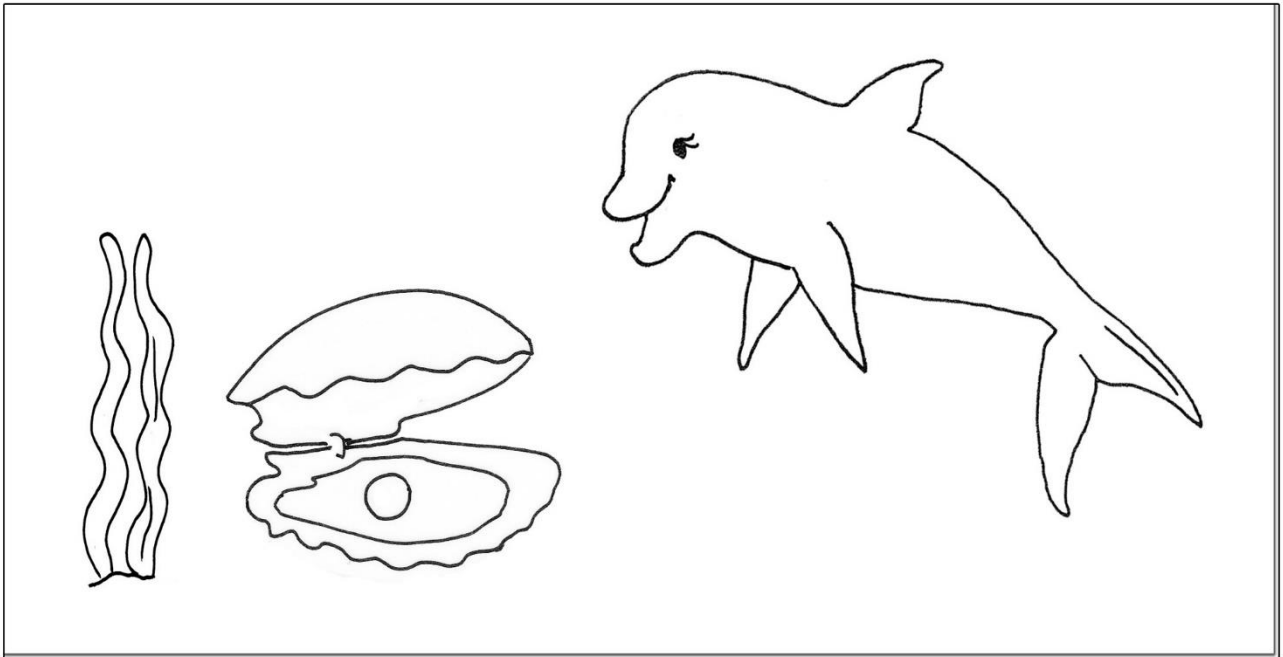
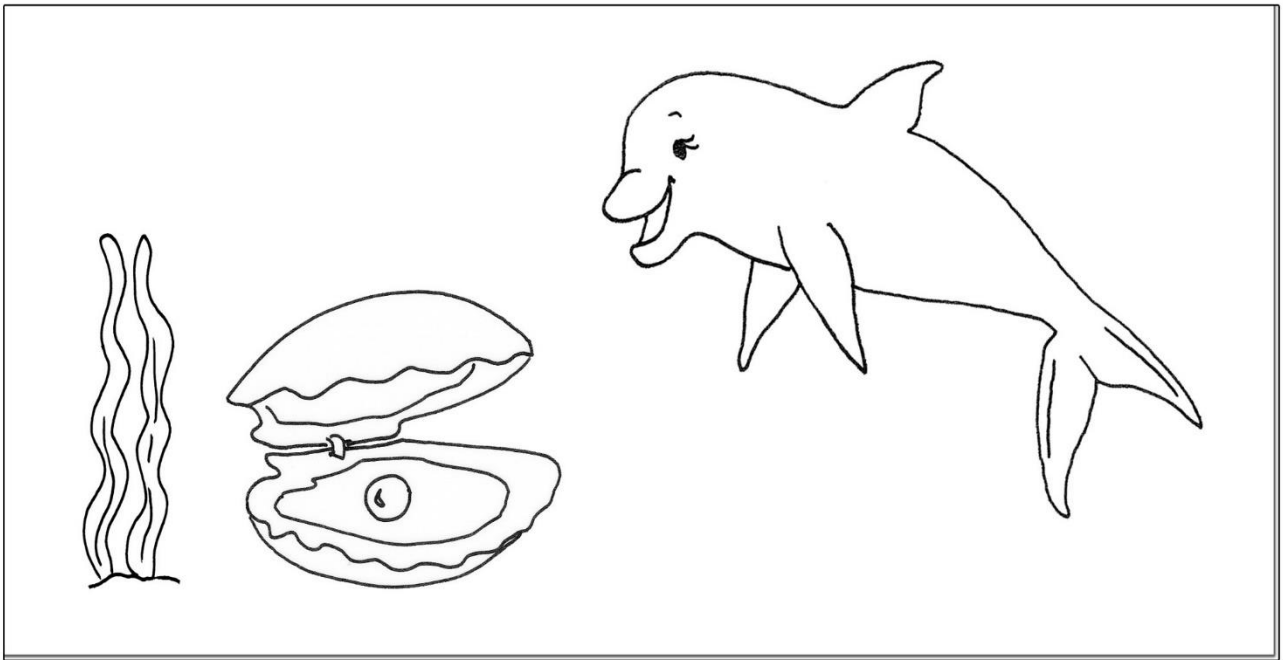
– Volt golyó, nincs golyó – mondta Gergő. – Mit ért hát ez az egész szaladozás?

– Segítettél vele másoknak – **LOCSONTÁ** a patak. – Segítettél nekem, hogy újra szabadon folyhasson a vizem. Segítettél a malomnak, hogy újra dolgozhasson. Segítettél Márton gazdának, hogy megőröltethesse a búzáját. Segítettél a lónak, hogy új patkót kapjon és járni tudjon. Segítettél a kovácsnak, hogy visszakapja a szemüvegét és jól lásson. És végül még a szarkának is örömet okoztál. Hát kell ennél több?

GYERE inkább fürdeni!

Gergő rögvest ledobta ruháit, beleugrott a patakba, és ott lubickolt sötétedésig. Közben pedig igazán büszke volt magára, hogy annyi mindenkinek tudott segíteni.

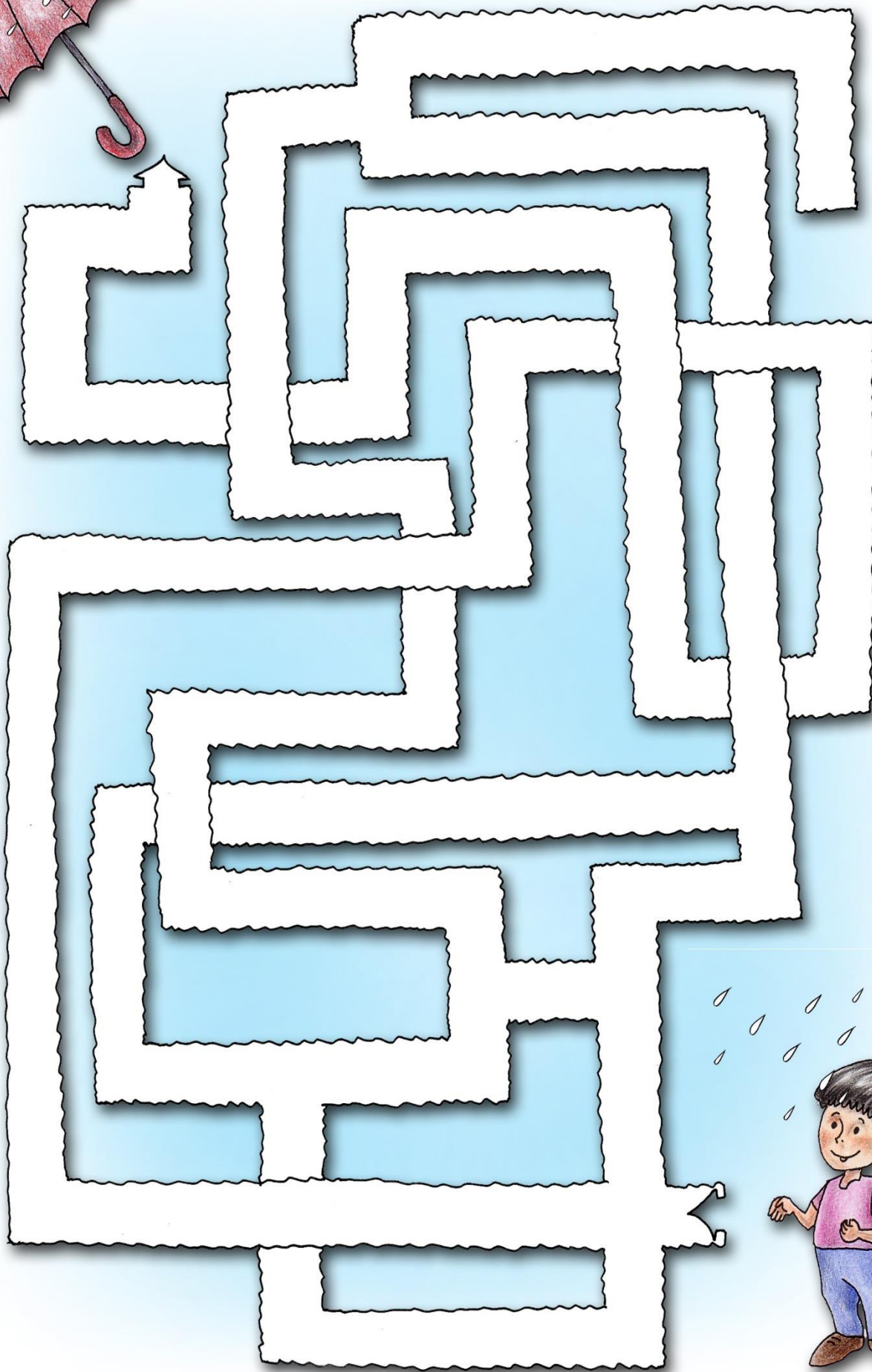
Egészítsd ki a hiányos rajzot, majd színezz!

Pajkos szellő

Vándor Várhegyi Ibolya

Itt a nyár, itt a nyár!
Mosolyog a napsugár.
Pajkos szellő integet,
Megkerget egy felleget.

Füves dombon meg nem áll,
Egész nap csak fújdogál.
Rigó füttyöl, leng a nád,
Táncra perdül a virág.

Segíts Robinak az esernyőhöz jutni! Színezd ki a helyes utat!

Június feladata

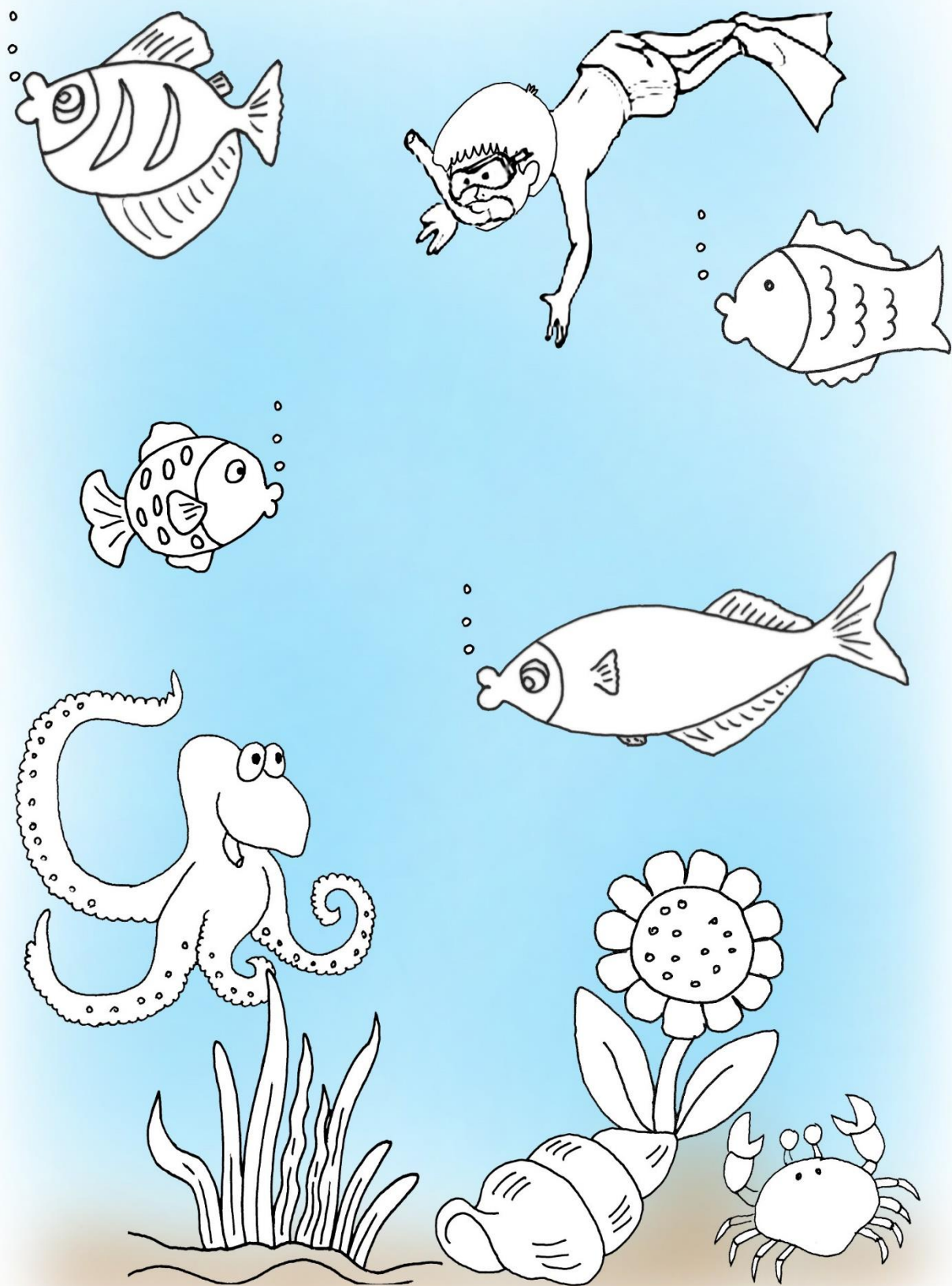
Június úgy gondolta, neki kevesebb feladata van, mint a testvéreinek általában. Hiszen Szeptember, Október és **NOVEMBER** leveleket festegetett, ködöt, szelet, esőt varázsolt. December, Január és Február amellet, hogy havat vittek a Földre, még egy-egy különleges ünnepért is feleltek, amit mindenki ismert. A tavaszi hónapok is sokat szorgoskodtak, hiszen Március, Április és Május a kis arany kürtjük segítségével életre keltették a természetet a téli hónapok után: szirmot bontottak a virágok, rügyezni kezdtek a fák és a rovarok is előbújtak. Mire megérkezett Június hónapja, neki már semmi dolga nem volt, mint **NAPOT** varázsolni.

Az ő iszákjában nem volt más, csak a napsugaras zsák, és csak annyi volt a dolga, hogy napos időt varázsoljon.

Egyetlen komolyabb feladata volt még, mégpedig az, hogy nyárközép éjszakáján a lehető legtovább tartsa a Napot az égen. Ezzel nem is lett volna gond, hiszen Június nagyon komolyan vette a feladatát, ám a hónapfiú június 23-ra már rettenetesen elfáradt. Az ő hónapjában voltak a leghosszabbak a nappalok, és a legrövidebbek az éjszakák, ezért Június folyton álmos volt. A hónap végére **ANNYIRA** kifáradt, hogy mindig azon aggódott, képes lesz-e a lehető legtovább fennmaradni, és a Napot az égen tartani.

Természetesen egy-két alkalom kivételével végig ébren tudott maradni, és amikor már annyira elfáradt, hogy a Nappal együtt nyugovóra tért, az **EMBEREK** nagy máglyákat gyújtottak. A hónapfiú minden nyári napfordulót úgy ünnepelt meg, hogy a felhőjén kucorodva a tűz fényénél szenderült álomra.

A víz alatt olyan dolog is van, ami nem odavaló. Ha tudod mi az, karikázd be, majd színezd ki a képet!

OKLEVÉL

a legszebb rajzért

Név: **Szabó Lóránd Márk**

Óvoda/Iskola: **Szalárdi János Általános Iskola**

Helység: **Szalárd** Megye: **Bihar**

Dátum: **2022. május 5.**

1 hely

Pinky Manó Birodalma: **Vándor V. Ibolya**

E-mail: pinkymano2020@yahoo.com

Pinky Manó Birodalma

OKLEVÉL

a legszebb rajzért

Név: **Szerefi Máté**
(Tanítónő: **Juliana Taylor**)

Óvoda/Iskola: **Szalárdi János Általános Iskola**

Helység: **Szalárd** Megye: **Bihar**

Dátum: **2022. május 5.**

2 hely

Pinky Manó Birodalma: **Vándor V. Ibolya**

E-mail: pinkymano2020@yahoo.com

Pinky Manó Birodalma

OKLEVÉL

a legszebb rajzért

Név: **Bajkó Mihály-Krisztián**
(Tanítónő: **Laczkó Magdolna**)

Óvoda/Iskola: **Fráter György Általános Iskola**

Helység: **Gyergyóremete** Megye: **Hargita**

Dátum: **2022. május 5.**

3 hely

Pinky Manó Birodalma: **Vándor V. Ibolya**

E-mail: pinkymano2020@yahoo.com

Pinky Manó Birodalma

Az Anyák napja rajzverseny nyertesei

Pinky Manó Birodalma

Ismeretterjesztő folyóirat,
3-10 éves gyerekeknek

Kiadja:

Vándor Várhegyi Ibolya, Déva

Főszerkesztő:

Vándor Várhegyi Ibolya

Szerkesztő és korrektor:

Balogh-Bóbis Ildikó

Munkatársak:

Burinda Veronika, Csatlós Zsófia, Vándor Alexandra

Írók:

Bódai-Soós Judit, Budavári Orsolya, Burinda Veronika,
Domokos Anna, Kőszegi-Arbeiter Anita,
Vándor Várhegyi Ibolya

Illusztrációk:

Vándor Várhegyi Ibolya (Viorica Violet Vándor)

www.google.com/images

Műszaki szerkesztő:

Vándor Várhegyi Ibolya

E-mail:

pinkymano2020@yahoo.com

Facebook oldal:

<https://www.facebook.com/pinkymanobirodalma>

<https://www.facebook.com/pinky.mano.98871>

ISSN 2734 - 7133

ISSN-L 2734 – 7133

E-MAIL cím: pinkymano2020@yahoo.com

POSTA cím: **330012 Deva**
bd. Decebal, bl.8, sc.A, ap.8
jud. Hunedoara
Romania

A **Pinky Manó Birodalmának** tartalmát csak személyes célra lehet felhasználni, valamint óvodákban, iskolákban. **Eladása tilos!** A folyóirat bármely részének más újságokban való közzététele, kiadása, nyomtatása, ill. elektronikus megjelentetése csak a főszerkesztő engedélyével lehetséges.

A közölt cikkek és illusztrációk szerzői jogvédelem alatt állnak! Kérlek, tartsátok tiszteletben a szerzők önzetlenül felajánlott munkáját!

A szerkesztőség a beküldött leveleket rövidítve, illetve szerkesztve közli. A meg nem jelent rajzokat, kéziratokat nem őrizzük meg és nem küldjük vissza. A szerkesztőség nem vállal felelősséget a beküldött kéziratok tartalmáért.

Vándor Várhegyi Ibolya (Violet V. Vandor)

könyvei megvásárolhatók angol nyelven, az
Amazon.com oldalon.

Honlapok: <https://fairytale.5mp.eu>
<http://violetvandor.5mp.eu>

Amazon.com oldala:

<https://www.amazon.com/Violet-Vandor/e/B00NDYBK1S>